

KONWENCJA

MIĘDZY

RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ

A

KANADĄ

W SPRAWIE UNIKANIA PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA

I ZAPOBIEGANIA UCHYLANIU SIĘ OD OPODATKOWANIA

W ZAKRESIE PODATKÓW OD DOCHODU

RZECZPOSPOLITA POLSKA I KANADA, pragnąc zawrzeć Konwencję w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu,

UZGODNIŁY, co następuje:

ARTYKUŁ 1
Zakres podmiotowy

Niniejsza Konwencja dotyczy osób, które mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub obu Umawiających się Państwach.

ARTYKUŁ 2

Podatki, których dotyczy Konwencja

1. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie do podatków od dochodu, pobieranych na rzecz Umawiającego się Państwa, bez względu na sposób ich pobierania.

2. Za podatki od dochodu uważa się wszystkie podatki pobierane od całego dochodu albo od części dochodu, włączając w to podatki od zysków z przeniesienia własności majątku ruchomego lub nieruchomego, podatki od całkowitych kwot pensji lub wynagrodzeń wypłacanych przez przedsiębiorstwa, jak również podatki od przyrostu majątku.

3. Do obecnie istniejących podatków, których dotyczy Konwencja, należą w szczególności:

(a) w przypadku Polski:

(i) podatek dochodowy od osób fizycznych, oraz

(ii) podatek dochodowy od osób prawnych,

(zwane dalej „podatkami polskimi”);

(b) w przypadku Kanady, podatki nakładane przez Rząd Kanady na podstawie Ustawy o Podatku Dochodowym,

(zwane dalej „podatkami kanadyjskimi”).

4. Niniejsza Konwencja ma także zastosowanie do wszystkich podatków takiego samego lub podobnego rodzaju, które będą nakładane po dacie podpisania niniejszej Konwencji obok istniejących podatków lub w ich miejsce. Właściwe organy Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie o wszelkich znaczących zmianach, dokonanych w ich prawie podatkowym.

ARTYKUŁ 3 Ogólne definicje

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej:
 - (a) określenie „Polska” oznacza Rzeczpospolitą Polską, a użyte w znaczeniu geograficznym oznacza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz każdy obszar przyległy do wód terytorialnych Rzeczypospolitej Polskiej, w którym na podstawie ustawodawstwa Polski i zgodnie z prawem międzynarodowym, Polska może wykonywać prawa odnoszące się do badań i wykorzystywania zasobów naturalnych dna morskiego i jego podglebia;
 - (b) określenie Kanada, w znaczeniu geograficznym, oznacza:
 - (i) terytorium lądowe, przestrzeń powietrzną, wody wewnętrzne oraz morza terytorialne Kanady;
 - (ii) wyłączną strefę ekonomiczną Kanady, określoną na podstawie jej prawa wewnętrznego, zgodnie z częścią V Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, podpisanej dnia 10 grudnia 1982 r.; oraz
 - (iii) szelf kontynentalny Kanady, określony na podstawie jej prawa wewnętrznego, zgodnie z częścią VI Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, podpisanej dnia 10 grudnia 1982 r.;
 - (c) określenie „osoba” obejmuje osobę fizyczną, fundusz powierniczy (trust), spółkę, a także każde inne zrzeszenie osób;
 - (d) określenie „spółka” oznacza jakąkolwiek osobę prawną lub jakikolwiek podmiot, który jest traktowany jak osoba prawna dla celów podatkowych;
 - (e) określenie „przedsiębiorstwo” ma zastosowanie do prowadzenia jakiegokolwiek działalności gospodarczej;

- (f) określenia „Umawiające się Państwo” i „drugie Umawiające się Państwo” oznaczają, w zależności od kontekstu, odpowiednio Polskę i Kanadę;
- (g) określenia „przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa” i „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają odpowiednio przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie;
- (h) określenie „transport międzynarodowy” oznacza wszelki transport statkiem morskim lub statkiem powietrznym, eksploatowanym przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, z wyjątkiem przypadku, gdy taki transport wykonywany jest wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie;
- (i) określenie „właściwy organ” oznacza:
- (i) w przypadku Polski, Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela, oraz
 - (ii) w przypadku Kanady, Ministra Skarbu (Minister of National Revenue) lub jego upoważnionego przedstawiciela;
- (j) określenie „obywatel”, w odniesieniu do Umawiającego się Państwa oznacza:
- (i) każdą osobę fizyczną posiadającą narodowość lub obywatelstwo tego Umawiającego się Państwa, i
 - (ii) każdą osobę prawną, spółkę osobową lub stowarzyszenie, które utworzone zostało na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w tym Umawiającym się Państwie; oraz

(k) określenie „działalność gospodarcza” obejmuje wykonywanie wolnych zawodów i innej działalności o charakterze niezależnym.

2. Przy stosowaniu Konwencji w dowolnym czasie przez Umawiające się Państwo, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każde określenie w niej niezdefiniowane ma takie znaczenie jakie w tym czasie ma ono w prawie tego Państwa dla celów podatków, do których ma zastosowanie Konwencja, przy czym znaczenie pojęcia wynikające z ustawodawstwa podatkowego tego Państwa ma pierwszeństwo przed znaczeniem nadanym temu pojęciu przez inne przepisy prawne tego Państwa.

ARTYKUŁ 4

Miejsce zamieszkania lub siedziba

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, określenie „osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie” oznacza:

(a) każdą osobę, która według ustawodawstwa tego Państwa podlega tam opodatkowaniu ze względu na jej miejsce zamieszkania, miejsce stałego pobytu, siedzibę zarządu albo inne kryterium o podobnym charakterze, jednakże nie obejmuje żadnej osoby, która podlega opodatkowaniu w tym Państwie tylko ze względu na dochód, jaki osiąga ze źródeł położonych w tym Państwie; oraz

(b) to Państwo lub jego jednostkę terytorialną lub organy władz lokalnych lub jakąkolwiek agencję lub organ rządu tego Państwa, jednostki terytorialnej lub władzy lokalnej.

2. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1, osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, wówczas status tej osoby fizycznej określa się według następujących zasad:

(a) osobę fizyczną uważa się za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, w którym ta osoba ma stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ta osoba ma stałe miejsce zamieszkania w obu Państwach, wówczas uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, z którym ma ściślejsze powiązania osobiste i gospodarcze (ośrodek interesów życiowych);

(b) jeżeli nie jest możliwe ustalenie, w którym Państwie osoba fizyczna ma ośrodek interesów życiowych albo nie ma ona stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Państw, wówczas osobę tę uważa się za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, w którym zwykle przebywa;

(c) jeżeli osoba fizyczna przebywa zazwyczaj w obu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, wówczas będzie ona uważana za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, którego jest obywatelem; oraz

(d) jeśli osoba fizyczna jest obywatelem obu Państw lub nie jest obywatelem żadnego z nich, właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną sprawę w drodze wzajemnego porozumienia.

3. Jeżeli spółka jest obywatelem Umawiającego się Państwa i stosownie do postanowień ustępu 1 ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, wówczas uważa się ją za mającą siedzibę tylko w pierwszym wymienionym Państwie.

4. Jeżeli stosownie do postanowień ustępu 1, osoba inna niż osoba fizyczna lub spółka, o której mowa w ustępie 3, ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, właściwe organy Umawiających się Państw ustalą w drodze wzajemnego porozumienia Umawiające się Państwo, w którym, w rozumieniu niniejszej Konwencji, uważać się będzie, że osoba ta ma siedzibę, uwzględniając przy tym miejsce jej faktycznego zarządu, miejsce gdzie została ona utworzona lub inne istotne czynniki. W przypadku braku takiego porozumienia, osoba ta nie będzie uprawniona do jakichkolwiek ulg lub zwolnień podatkowych przyznawanych na podstawie Konwencji.

ARTYKUŁ 5

Zakład

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji określenie „zakład” oznacza stałą placówkę, przez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność gospodarcza przedsiębiorstwa.

2. Określenie „zakład” obejmuje w szczególności:

- (a) siedzibę zarządu;
- (b) filię;
- (c) biuro;
- (d) fabrykę;
- (e) warsztat; oraz
- (f) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu, kamieniołom lub każde inne miejsce poszukiwania lub eksploatacji zasobów naturalnych.

3. Plac budowy, prace konstrukcyjne, montażowe lub instalacyjne stanowią zakład tylko wówczas, gdy trwają one dłużej niż dwanaście miesięcy.

4. Bez względu na poprzednie postanowienia niniejszego artykułu, określenie „zakład” nie obejmuje:

- (a) użytkowania placówek, które służą wyłącznie do składowania, wystawiania lub dostawy dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa;
- (b) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa, wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub dostawy;
- (c) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa, wyłącznie w celu przetworzenia przez inne przedsiębiorstwo;
- (d) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów, albo zbierania informacji dla przedsiębiorstwa;

(e) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia dla przedsiębiorstwa jakiegokolwiek innej działalności o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym;

(f) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu łącznego prowadzenia którychkolwiek rodzajów działalności, o jakich mowa w punktach (a) do (e) niniejszego ustępu, pod warunkiem, że całkowita działalność tej placówki wynikająca z takiego połączenia, ma charakter przygotowawczy lub pomocniczy.

5. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, jeżeli osoba – z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela, o którym mowa w ustępie 6 – działa w imieniu przedsiębiorstwa i posiada, oraz zwyczajowo wykonuje, pełnomocnictwo do zawierania umów w Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa, wówczas uważa się, że to przedsiębiorstwo posiada w tym Państwie zakład w zakresie każdego rodzaju działalności, którą osoba ta podejmuje dla przedsiębiorstwa, chyba że czynności wykonywane przez tę osobę ograniczają się do rodzajów działalności wymienionych w ustępie 4, które gdyby były wykonywane za pośrednictwem stałej placówki, nie powodowałyby uznania tej placówki za zakład na podstawie postanowień tego ustępu.

6. Nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się Państwie tylko z tego powodu, że podejmuje ono w tym Państwie czynności za pośrednictwem maklera, generalnego komisanta albo jakiegokolwiek innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem, że osoby te działają w ramach swojej zwykłej działalności.

7. Fakt, że spółka mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie kontroluje lub jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład albo w inny sposób), nie wystarcza, aby którąkolwiek z tych spółek uważać za zakład drugiej spółki.

ARTYKUŁ 6

Dochód z majątku nieruchomego

1. Dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z majątku nieruchomego (włączając w to dochód z gospodarstwa rolnego lub leśnego) położonego w drugim Umawiającym się Państwie może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Określenie „majątek nieruchomy” ma takie znaczenie, jakie nadaje mu prawo podatkowe tego Umawiającego się Państwa, na którego terytorium dany majątek jest położony. Określenie to obejmuje w każdym przypadku mienie przynależne do majątku nieruchomego, żywy inwentarz oraz urządzenia użytkowane w gospodarstwach rolnych i leśnych, prawa, do których mają zastosowanie przepisy prawa powszechnego dotyczące własności ziemi, prawa użytkowania majątku nieruchomego, jak również prawa do zmiennych lub stałych świadczeń z tytułu eksploatacji lub prawa do eksploatacji złóż mineralnych, źródeł i innych zasobów naturalnych. Statki morskie i statki powietrzne nie stanowią majątku nieruchomego.

3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się do dochodu osiągniętego z bezpośredniego używania, dzierżawy lub jakichkolwiek innych form korzystania z majątku nieruchomego.

4. W przypadku Kanady, postanowienia ustępu 1 stosuje się również do dochodu z przeniesienia własności majątku nieruchomego.

5. Postanowienia ustępów 1, 3 i 4 stosuje się również do dochodu z majątku nieruchomego przedsiębiorstwa.

ARTYKUŁ 7

Zyski przedsiębiorstw

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą w drugim Umawiającym się Państwie przez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo wykonuje działalność gospodarczą w ten sposób, to zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w drugim Państwie, jednak tylko w takiej mierze, w jakiej mogą być przypisane temu zakładowi.
2. Jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa wykonuje działalność gospodarczą w drugim Umawiającym się Państwie przez położony tam zakład to, z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3, w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać temu zakładowi takie zyski, które mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub podobnych warunkach jako odrębne i samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.
3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się odliczanie nakładów ponoszonych na rzecz tego zakładu, włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi, niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym zakład jest położony, czy gdzie indziej.
4. Nie można przypisać zakładowi zysków tylko z tytułu samego zakupu dóbr lub towarów przez ten zakład dla przedsiębiorstwa.
5. Dla celów poprzednich ustępów, ustalanie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku w taki sam sposób, chyba że istnieją uzasadnione powody, aby postąpić inaczej.
6. Jeżeli zyski obejmują dochody lub zyski z przeniesienia własności majątku, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach niniejszej Konwencji, postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia niniejszego artykułu.

ARTYKUŁ 8

Transport morski i lotniczy

1. Zyski osiągnięte przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa z eksploatacji w transporcie międzynarodowym statków morskich lub statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

2. Bez względu na postanowienia artykułu 7, zyski osiągnięte przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa z eksploatacji w transporcie statków morskich lub statków powietrznych, w przypadku gdy taki transport wykonywany jest wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się także do zysków pochodzących z uczestnictwa w umowie poolowej, we wspólnym przedsięwzięciu lub w międzynarodowym związku eksploatacyjnym, ale tylko do tej części zysków osiągniętych w ten sposób, które mogą zostać przypisane uczestnikowi w stosunku do jego udziału w takim wspólnym przedsięwzięciu.

ARTYKUŁ 9

Przedsiębiorstwa powiązane

1. Jeżeli:

(a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, sprawowaniu kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa; lub

(b) te same osoby uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, sprawowaniu kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa oraz przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa,

i jeżeli w jednym i w drugim przypadku między dwoma przedsiębiorstwami w zakresie ich stosunków handlowych lub finansowych, zostaną umówione lub narzucone warunki, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, wówczas zyski, które osiągnęłyby jedno z przedsiębiorstw bez tych warunków, ale z powodu tych warunków ich nie osiągnęło, mogą być uznane przez Umawiające się Państwo za zyski tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo włącza do zysków przedsiębiorstwa tego Państwa – i odpowiednio opodatkowuje – zyski przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, z tytułu których przedsiębiorstwo to zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, a zyski w ten sposób połączone są zyskami, które osiągnęłyby przedsiębiorstwo pierwszego wymienionego Państwa, gdyby warunki ustalone między obydwoma przedsiębiorstwami były takie, jak między przedsiębiorstwami niezależnymi, wtedy to drugie Państwo dokona odpowiedniej korekty kwoty podatku wymierzonego od tych zysków. Przy ustalaniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględnione inne postanowienia niniejszej Konwencji, a właściwe organy Umawiających się Państw będą w razie konieczności porozumiewać się ze sobą bezpośrednio.

3. Umawiające się Państwo nie będzie dokonywało zmiany dochodu przedsiębiorstwa w warunkach, o których mowa w ustępie 1, po upływie okresów przedawnienia przewidzianych w jego prawie wewnętrznym, a w każdym razie po upływie dziewięciu lat od zakończenia roku podatkowego, w którym dochód, będący przedmiotem takiej zmiany zostałby, z uwagi na okoliczności określone w ustępie 1, przypisany do tego przedsiębiorstwa.

4. Postanowienia ustępów 2 i 3 nie mają zastosowania w przypadku przestępstwa skarbowego lub umyślnego zaniechania.

ARTYKUŁ 10

Dywidendy

1. Dywidendy wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże, dywidendy te mogą być opodatkowane także w tym Umawiającym się Państwie i według prawa tego Państwa, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę, ale jeżeli osoba uprawniona do dywidend ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć:

(a) 5 procent kwoty dywidend brutto, jeżeli osobą uprawnioną jest spółka posiadająca bezpośrednio co najmniej 10 procent kapitału w spółce wypłacającej dywidendy; oraz

(b) 15 procent kwoty dywidend brutto w pozostałych przypadkach.

Postanowienia niniejszego ustępu nie dotyczą opodatkowania spółki w odniesieniu do zysków, z których dywidendy są wypłacane.

3. Określenie „dywidendy” użyte w tym artykule oznacza dochód z udziałów (akcji), akcji gratisowych, praw do udziału w zysku, akcji górniczych, akcji założycieli lub z innych praw do udziału w zyskach, z wyjątkiem wierzytelności, jak również dochód z innych praw, który zgodnie z prawem podatkowym Umawiającego się Państwa, w którym spółka wypłacająca te dywidendy ma siedzibę, jest traktowany jak dochód z udziałów (akcji).

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do dywidend, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma siedzibę, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony i gdy

udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.

5. Jeżeli spółka, mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie, osiąga zyski lub dochody z drugiego Umawiającego się Państwa, wówczas to drugie Państwo nie może ani obciążać żadnym podatkiem dywidend wypłacanych przez tę spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim Państwie lub w przypadku, gdy udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością zakładu położonego w tym drugim Państwie, ani też obciążać niewydzielonych zysków spółki podatkiem od niewydzielonych zysków, nawet kiedy wypłacone dywidendy lub niewydzielone zyski całkowicie lub częściowo pochodzą z zysków albo z dochodów osiągniętych w tym drugim Państwie.

6. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli głównym celem lub jednym z głównych celów jakiejkolwiek osoby, do której odnosi się powstanie lub nabycie udziałów (akcji) lub innych praw, z tytułu których dywidenda jest wypłacana, było wyłącznie uzyskanie korzyści z niniejszego artykułu w wyniku powstania lub nabycia tych praw.

ARTYKUŁ 11

Odsetki

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże, takie odsetki mogą być także opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym powstają, i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do odsetek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 10 procent kwoty brutto tych odsetek.

3. Bez względu na postanowienia ustępu 2:

(a) odsetki, które powstają w Polsce i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Kanadzie podlegają opodatkowaniu tylko w Kanadzie, jeżeli są wypłacane w związku z pożyczką udzieloną, gwarantowaną lub ubezpieczoną przez Export Development Canada lub kredytem przyznanym, gwarantowanym lub ubezpieczonym przez Export Development Canada;

(b) odsetki, które powstają w Kanadzie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce podlegają opodatkowaniu tylko w Polsce, jeżeli są wypłacane w związku z pożyczką udzieloną, gwarantowaną lub ubezpieczoną przez organizację wspierającą eksport, której wyłącznym właścicielem jest Państwo Polskie lub kredytem przyznanym, gwarantowanym lub ubezpieczonym przez organizację wspierającą eksport, której wyłącznym właścicielem jest Państwo Polskie;

(c) odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie nie podlegają opodatkowaniu w pierwszym wymienionym Państwie, jeżeli są wypłacane w związku z zadłużeniem powstałym w konsekwencji

sprzedaży przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Państwie jakiegokolwiek wyposażenia, towarów lub usług, z wyjątkiem przypadków, gdy sprzedaż lub zadłużenie występują pomiędzy osobami powiązanymi, lub gdy osobą uprawnioną do odsetek jest inna osoba niż sprzedający lub inna niż osoba powiązana ze sprzedającym.

4. Określenie „odsetki” użyte w niniejszym artykule oznacza dochód z wszelkiego rodzaju wierzytelności zabezpieczonych jak i niezabezpieczonych hipoteką, a w szczególności dochody z państwowych papierów wartościowych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami związanymi z takimi papierami wartościowymi, obligacjami lub skryptami dłużnymi, jak również dochód, który jest traktowany jak dochód z pożyczki pieniężnej zgodnie prawem Państwa, w którym ten dochód powstaje. Jednakże, określenie „odsetki” nie obejmuje dochodu, o którym mowa w artykule 8 lub artykule 10.

5. Postanowienia ustępów 1, 2 i 3 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do odsetek, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, w którym powstają odsetki, działalność gospodarczą poprzez zakład tam położony i jeżeli wierzytelność, z tytułu której wypłacane są odsetki, jest faktycznie związana z takim zakładem. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.

6. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, jeżeli osoba je wypłacająca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład, w związku z działalnością którego powstało zobowiązanie, z tytułu którego są wypłacane odsetki i zapłata tych odsetek jest pokrywana przez ten zakład, to uważa się, że odsetki takie powstają w tym Państwie, w którym położony jest zakład.

7. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między osobą wypłacającą odsetki a osobą do nich uprawnioną lub powiązań między tymi osobami a osobą trzecią, kwota odsetek związanych z zadłużeniem, z tytułu którego są wypłacane przekracza kwotę, która

byłaby uzgodniona pomiędzy płatnikiem a osobą uprawnioną bez tych powiązań, wówczas postanowienia niniejszego artykułu mają zastosowanie tylko do ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego z Umawiających się Państw, z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

8. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli głównym celem lub jednym z głównych celów jakiejkolwiek osoby, do której odnosi się powstanie lub nabycie wierzytelności, z tytułu której odsetki są wypłacane, było wyłącznie uzyskanie korzyści z niniejszego artykułu w wyniku powstania lub nabycia tych wierzytelności.

ARTYKUŁ 12

Należności licencyjne

1. Należności licencyjne powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże, takie należności mogą być także opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z prawem tego Państwa, lecz jeżeli osoba do nich uprawniona ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 10 procent kwoty należności licencyjnych brutto.

3. Bez względu na postanowienia ustępu 2:

(a) należności licencyjne z tytułu praw autorskich, oraz inne podobne należności mające związek z produkcją lub reprodukcją jakiegokolwiek dzieła literackiego, dramatycznego, muzycznego lub artystycznego (nie włączając jednak należności licencyjnych mających związek z filmami dla kin i dziełami zarejestrowanymi na filmie lub wideokasie lub innych nośnikach wykorzystywanych w związku z transmisją w telewizji); oraz

(b) należności licencyjne za korzystanie lub prawo do korzystania z wszelkiego patentu lub doświadczenia zawodowego w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej (nie włączając jednak należności licencyjnych związanych z wynajmem lub umową franczyzy),

które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być także opodatkowane w pierwszym wymienionym Państwie, ale jeżeli osoba do nich uprawniona ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 5 procent kwoty należności licencyjnych brutto.

4. Określenie „należności licencyjne” użyte w tym artykule oznacza wszelkiego rodzaju należności uzyskiwane w związku z użytkowaniem lub prawem do użytkowania każdego prawa autorskiego, patentu, znaku towarowego, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego, a także za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego lub za informacje związane z doświadczeniem zawodowym w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej i obejmuje wszelkiego rodzaju należności uzyskiwane w związku z filmami dla kin i dziełami zarejestrowanymi na filmie lub wideokasie lub taśmie, wykorzystywanymi w związku z transmisją w telewizji lub radiu. Jednakże, określenie „należności licencyjne” nie obejmuje dochodu, o którym mowa w artykule 8.

5. Postanowienia ustępów 1, 2 i 3 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do należności licencyjnych, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony, a prawa lub majątek, z tytułu których wypłacane są należności licencyjne faktycznie wiążą się z działalnością tego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.

6. Uważa się, że należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, jeśli osoba je wypłacająca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca należności licencyjne, bez względu na to, czy ma ona w Umawiającym się Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę, posiada w Umawiającym się Państwie zakład, w związku z którym powstał obowiązek wypłaty należności licencyjnych i zapłata tych należności jest pokrywana przez ten zakład, wówczas uważa się, że należności licencyjne powstają w tym Państwie, w którym zakład jest położony.

7. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między osobą wypłacającą należności licencyjne a osobą do nich uprawnioną lub powiązań między tymi osobami a osobą trzecią, kwota należności licencyjnych płaconych za użytkowanie, prawo lub informację, przekracza kwotę, którą osoba wypłacająca należności i osoba uprawniona uzgodniłyby

bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego Umawiającego się Państwa, z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

8. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli głównym celem lub jednym z głównych celów jakiegokolwiek osoby, do której odnosi się powstanie lub nabycie praw, z tytułu których należności licencyjne są wypłacane, było wyłącznie uzyskanie korzyści z niniejszego artykułu w wyniku powstania lub nabycia tych praw.

ARTYKUŁ 13

Zyski z przeniesienia własności majątku

1. Zyski osiągnane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z tytułu przeniesienia własności majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6 i położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Zyski z tytułu przeniesienia własności majątku ruchomego stanowiącego część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, łącznie z tymi zyskami, które pochodzą z tytułu przeniesienia własności takiego zakładu (odrębnie albo z całym przedsiębiorstwem) mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
3. Zyski osiągnane przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa z tytułu przeniesienia własności statków morskich lub statków powietrznych eksploatowanych w transporcie międzynarodowym, lub majątku ruchomego związanego z eksploatowaniem takich statków morskich lub statków powietrznych podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
4. Zyski osiągnane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z tytułu przeniesienia własności akcji (udziałów), lub praw udziałowych w spółce osobowej, funduszu powierniczym (trust) lub innym podmiocie, których wartość pochodzi głównie (więcej niż 50 procent) z majątku nieruchomego, położonego w drugim Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
5. Zyski z tytułu przeniesienia własności majątku innego, niż wymieniony w ustępach 1, 2, 3 i 4 podlegają opodatkowaniu wyłącznie w tym Umawiającym się Państwie, w którym przenoszący własność ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.
6. Postanowienia ustępu 5 nie naruszają prawa Umawiającego się Państwa do poboru, zgodnie z własnym prawem, podatku od zysków z przeniesienia tytułu własności każdego majątku, innego niż majątku, do którego stosuje się postanowienia ustępu 7,

osiągniętych przez osobę fizyczną, która ma miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, a która miała miejsce zamieszkania w pierwszym wymienionym Państwie przez jakikolwiek okres w ciągu pięciu lat, które bezpośrednio poprzedzają moment przeniesienia tytułu własności tego majątku.

7. W przypadku, gdy osoba fizyczna przestaje mieć miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie i niezwłocznie przenosi swoje miejsce zamieszkania do drugiego Umawiającego się Państwa, jest ona traktowana dla celów opodatkowania w pierwszym wymienionym Państwie jako przenosząca tytuł własności majątku i z tego względu podlega ona opodatkowaniu w tym Państwie; osoba fizyczna może wybrać dla celów podatkowych w drugim Państwie takie traktowanie, jakby osoba ta, bezpośrednio przed przeniesieniem miejsca zamieszkania do tego Państwa, sprzedała i ponownie nabyła majątek za kwotę niższą od jego wartości rynkowej w tym czasie oraz jakby dochód z tego przeniesienia własności został zrealizowany przez tą osobę fizyczną w pierwszym wymienionym Państwie. Jednakże, postanowień tego ustępu nie stosuje się do majątku, z którego zysk, powstający bezpośrednio przed przeniesieniem miejsca zamieszkania do tego drugiego Państwa, może być opodatkowany w tym Państwie, a także do nieruchomości położonych w trzecim Państwie.

ARTYKUŁ 14

Dochody z pracy najemnej

1. Z zastrzeżeniem postanowień artykułów 15, 17 i 18, pensje, płace oraz inne wynagrodzenia uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wykonywaniem pracy najemnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że praca wykonywana jest w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca jest tam wykonywana, to otrzymane za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, wynagrodzenia uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wykonywaniem pracy najemnej w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w pierwszym wymienionym Państwie, jeżeli:

- (a) odbiorca wynagrodzenia przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nieprzekraczające łącznie 183 dni w każdym dwunastomiesięcznym okresie rozpoczynającym się lub kończącym w danym roku podatkowym; i
- (b) wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie ma miejsca zamieszkania ani siedziby w drugim Państwie; i
- (c) wynagrodzenie nie jest ponoszone przez zakład, który pracodawca posiada w drugim Państwie.

3. Bez względu na poprzednie postanowienia niniejszego artykułu, wynagrodzenie uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wykonywaniem pracy najemnej na pokładzie statku morskiego lub statku powietrznego, eksploatowanego w transporcie międzynarodowym przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa, podlega opodatkowaniu wyłącznie w pierwszym wymienionym Państwie.

ARTYKUŁ 15
Wynagrodzenia dyrektorów

Wynagrodzenia oraz inne podobne świadczenia uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu członkostwa w zarządzie lub w radzie nadzorczej spółki mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

ARTYKUŁ 16

Artyści i sportowcy

1. Bez względu na postanowienia artykułów 7 i 14, dochód osoby mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie uzyskany z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego, radiowego lub telewizyjnego, jak też muzyka lub sportowca, osobiście wykonywanej w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Jeżeli dochód mający związek z osobiście wykonywaną działalnością artysty lub sportowca nie przypada na rzecz tego artysty lub sportowca lecz innej osobie, wówczas dochód ten, bez względu na postanowienia artykułów 7 i 14, może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub sportowca jest wykonywana.

3. Postanowień ustępu 2 nie stosuje się, jeżeli stwierdzono, że artysta lub sportowiec, oraz osoby z nimi powiązane, nie uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w zyskach osoby, o której mówi ten ustęp.

4. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, dochody z rodzajów działalności określonych w ustępie 1, wykonywanych w ramach wymiany kulturalnej pomiędzy Umawiającymi się Państwami, będą zwolnione od opodatkowania w tym Umawiającym się Państwie, w którym te rodzaje działalności są wykonywane.

ARTYKUŁ 17

Emerytury i renty kapitałowe

1. Emerytury i renty kapitałowe, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Emerytury, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być również opodatkowane w Państwie, w którym powstają i zgodnie z prawem tego Państwa. Jednakże, w przypadku emerytur wypłacanych okresowo, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć niższej z kwot, wynoszących:

(a) 15 procent kwoty brutto płatności; oraz

(b) kwoty podatku, do której zapłacenia byłby zobowiązany odbiorca płatności, która byłaby należna od łącznej wysokości okresowych płatności emerytalnych otrzymanych przez osobę fizyczną w ciągu roku, gdyby taka osoba fizyczna miała miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, w którym powstaje płatność.

3. Renty kapitałowe, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być również opodatkowane w Państwie, w którym powstają i zgodnie z prawem tego Państwa, jednakże podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 15 procent tej części renty kapitałowej, która podlega opodatkowaniu w tym Państwie.

4. Termin „renta kapitałowa” oznacza ustaloną kwotę wypłacaną okresowo w ustalonych terminach dożywotnio lub przez określoną liczbę lat, jako spełnienie zobowiązania dokonywania wypłat w zamian za uprzednio w pełni dokonane świadczenie (inne, niż świadczone usługi), jednakże nie obejmuje płatności, które nie mają okresowego charakteru lub jakichkolwiek rent kapitałowych, odliczanych w pełni lub częściowo od podatku w Umawiającym się Państwie, w którym zostały nabyte.

5. Bez względu na jakiegokolwiek postanowienia niniejszej Konwencji:

- (a) renty wojenne i zasiłki (włącznie z rentami i zasiłkami wypłacanymi weteranom wojennym lub wypłacane w konsekwencji szkód lub zranień wojennych), które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie będą zwolnione od opodatkowania w tym drugim Państwie tak długo, jak długo będą zwolnione z opodatkowania, gdyby były otrzymane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w pierwszym wymienionym Państwie; oraz
- (b) alimenty i inne podobne płatności, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, która z powyższych względów podlega tam opodatkowaniu, podlegają opodatkowaniu tylko w tym drugim Państwie.

ARTYKUŁ 18
Funkcje publiczne

1. (a) Pensje, płace oraz inne podobne wynagrodzenia, inne niż emerytura, wypłacane przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ władzy lokalnej osobie fizycznej z tytułu usług świadczonych na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu władzy lokalnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

 - (b) Jednakże, takie pensje, płace oraz inne podobne wynagrodzenia podlegają opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli usługi te są świadczone w tym Państwie przez osobę, która ma miejsce zamieszkania w tym Państwie i która:
 - (i) jest obywatelem tego Państwa; lub

 - (ii) nie stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie wyłącznie w celu świadczenia tych usług.
-
2. Postanowienia ustępu 1 nie mają zastosowania do pensji, wynagrodzeń i innych podobnych świadczeń wypłacanych z tytułu świadczenia usług pozostających w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ władzy lokalnej.

ARTYKUŁ 19

Studenci

Świadczenia otrzymywane na utrzymanie, kształcenie lub odbywanie praktyki przez studenta, ucznia lub praktykanta, który ma lub miał bezpośrednio przed przybyciem do Umawiającego się Państwa miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie i który przebywa w pierwszym wymienionym Państwie wyłącznie w celu kształcenia się lub odbywania praktyki, nie podlegają opodatkowaniu w tym Państwie, jeżeli świadczenia te pochodzą ze źródeł spoza tego Państwa.

ARTYKUŁ 20

Inne dochody

1. Dochody osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, bez względu na to gdzie są osiągnane, nieobjęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Konwencji podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
2. Postanowienia ustępu 1 nie mają zastosowania do dochodu innego niż dochód z majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6 ustęp 2, jeżeli osoba osiągająca taki dochód, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony i gdy prawo lub majątek, z tytułu którego dochód jest wypłacany, są faktycznie związane z działalnością takiego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.
3. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, dochody osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, nieobjęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Konwencji i powstające w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
4. Jednakże, w przypadku gdy dochód, o którym mowa w ustępie 3, jest dochodem z funduszu powierniczego (trust), innego niż fundusz powierniczy (trust), w którym wniesione wpłaty podlegały odliczeniu od podatku i jeżeli dochód ten podlega opodatkowaniu w Umawiającym się Państwie, w którym osoba uprawniona do dochodu ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 15 procent kwoty dochodu brutto.

ARTYKUŁ 21

Unikanie podwójnego opodatkowania

1. W przypadku Polski, podwójnego opodatkowania unika się w następujący sposób:
 - (a) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji może być opodatkowany w Kanadzie, Polska zwolni taki dochód z opodatkowania, z zastrzeżeniem postanowień punktu (b);
 - (b) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód lub zyski z przeniesienia własności majątku, które zgodnie z postanowieniami artykułu 6 ustęp 4, artykułów 10, 11, 12 lub 13 lub artykułu 20 ustęp 4, mogą być opodatkowane w Kanadzie, Polska zezwoli na odliczenie od podatku od dochodu lub zysków z przeniesienia własności majątku tej osoby kwoty równej podatkowi zapłaconemu w Kanadzie. Jednakże, takie odliczenie nie może przekroczyć tej części podatku, obliczonego przed dokonaniem odliczenia, która przypada na dochód lub zyski z przeniesienia własności majątku uzyskane w Kanadzie;
 - (c) jeżeli zgodnie z jakimkolwiek postanowieniem niniejszej Konwencji dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce jest zwolniony z opodatkowania w Polsce, wówczas Polska może przy obliczaniu kwoty podatku od pozostałego dochodu takiej osoby, uwzględnić zwolniony dochód;
 - (d) jeżeli zgodnie z postanowieniami artykułu 10 ustęp 6, artykułu 11 ustęp 8 lub artykułu 12 ustęp 8, dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, może być opodatkowany w Kanadzie bez ograniczeń, punktów (a) i (b) nie stosuje się.

2. W przypadku Kanady, podwójnego opodatkowania unika się w następujący sposób:

(a) z uwzględnieniem istniejących postanowień prawa Kanady dotyczących potrąceń od podatku należnego do zapłaty w Kanadzie, podatku zapłaconego na terytorium leżącym poza Kanadą oraz z uwzględnieniem każdej następnej zmiany tych postanowień – które nie naruszają zawartej tu ogólnej zasady – chyba że większe potrącenie lub zwolnienie podatkowe zostanie przewidziane w ustawodawstwie Kanady, podatek płatny w Polsce od zysków, dochodów lub przychodów powstających w Polsce zostanie potrącony od jakiegokolwiek podatku kanadyjskiego płatnego od takich zysków, dochodów lub przychodów; oraz

(b) jeżeli, zgodnie z jakimkolwiek postanowieniem niniejszej Konwencji, dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Kanadzie jest zwolniony z opodatkowania w Kanadzie, wówczas Kanada może przy obliczaniu kwoty podatku od pozostałego dochodu, uwzględnić zwolniony dochód.

3. W rozumieniu niniejszego artykułu, zyski, dochód lub przychody uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, które mogą być opodatkowane w drugim Umawiającym się Państwie zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji, uważa się za powstające w tym drugim Państwie.

ARTYKUŁ 22

Równe traktowanie

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, jakim są lub mogą być poddani w takich samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa, w szczególności w odniesieniu do miejsca zamieszkania lub siedziby. Niniejsze postanowienie stosuje się, bez względu na postanowienia artykułu 1, również do osób fizycznych, które nie mają miejsca zamieszkania w jednym lub obu Umawiających się Państwach.

2. Opodatkowanie zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, nie może być w tym drugim Państwie mniej korzystne niż opodatkowanie przedsiębiorstw tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność.

3. Żadne postanowienie zawarte w niniejszym artykule nie może być rozumiane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do przyznania osobom mającym miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie jakichkolwiek osobistych zwolnień, ulg i obniżek podatkowych na podstawie statusu cywilnego lub zobowiązań rodzinnych, jakie przyznaje ono osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium.

4. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których kapitał, w całości lub częściowo, bezpośrednio lub pośrednio, jest własnością lub jest kontrolowany przez jedną osobę lub większą liczbę osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, nie mogą być w pierwszym wymienionym Państwie poddane ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddane podobne przedsiębiorstwa pierwszego wymienionego Państwa, których kapitał, w całości lub częściowo, bezpośrednio lub pośrednio, jest własnością

lub jest kontrolowany przez jedną osobę lub większą liczbę osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w trzecim Państwie.

5. W niniejszym artykule, określenie „opodatkowanie” oznacza podatki, których dotyczy niniejsza Konwencja.

ARTYKUŁ 23

Procedura wzajemnego porozumiewania

1. Jeżeli osoba jest zdania, że działania jednego lub obu Umawiających się Państw powodują lub spowodują dla niej opodatkowanie, które jest niezgodne z niniejszą Konwencją, wówczas może ona niezależnie od środków odwoławczych przewidzianych w prawie wewnętrznym tych Państw, przedstawić właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę, lub jeżeli w danej sprawie mają zastosowanie postanowienia artykułu 22 ustęp 1, właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, którego jest obywatelem, pisemny wniosek zawierający powody żądania korekty takiego opodatkowania. W celu dopuszczenia sprawy do rozpatrzenia, wniosek powinien być przedstawiony w ciągu trzech lat, licząc od dnia pierwszego zawiadomienia o działaniu powodującym opodatkowanie, które jest niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji.

2. Właściwy organ, o którym mowa w ustępie 1, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony i jeżeli nie może sam spowodować zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten uregulować w drodze wzajemnego porozumienia z właściwym organem drugiego Umawiającego się Państwa tak, aby zapobiec opodatkowaniu niezgodnemu z niniejszą Konwencją. Osiągnięte w ten sposób porozumienie zostanie wprowadzone w życie bez względu na terminy przewidziane przez ustawodawstwo wewnętrzne Umawiających się Państw.

3. Umawiające się Państwo nie będzie dokonywało – po upływie terminów przewidzianych w jego prawie wewnętrznym, a w każdym przypadku po upływie dziewięciu lat od końca okresu podatkowego, do którego został przypisany dany dochód – zmiany dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub drugim Umawiającym się Państwie, przez włączenie do tej podstawy części dochodu, które zostały również włączone do dochodu w drugim Umawiającym się Państwie. Postanowienia niniejszego ustępu nie mają zastosowania w przypadku przestępstwa skarbowego lub umyślnego zaniechania.

4. Właściwe organy Umawiających się Państw będą czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstawać przy interpretacji lub stosowaniu Konwencji.

5. Właściwe władze Umawiających się Państw mogą wspólnie uzgodnić podjęcie środków w celu zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu w sytuacjach nieuregulowanych niniejszą Konwencją oraz mogą kontaktować się ze sobą bezpośrednio w celu stosowania Konwencji.

ARTYKUŁ 24

Wymiana informacji

1. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wymieniały takie informacje, które mogą mieć istotne znaczenie dla stosowania postanowień niniejszej Konwencji albo dla wykonywania lub wdrażania wewnętrznego ustawodawstwa Umawiających się Państw dotyczącego podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę, nałożonych przez Umawiające się Państwa w zakresie, w jakim opodatkowanie to nie jest sprzeczne z niniejszą Konwencją. Wymiana informacji nie jest ograniczona postanowieniami artykułów 1 i 2.

2. Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo zgodnie z ustępem 1 będą stanowiły tajemnicę na takiej samej zasadzie, jak informacje uzyskane zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym tego Państwa i będą mogły być ujawnione jedynie osobom lub organom (w tym sądom i organom administracyjnym) zajmującym się wymiarem lub poborem, egzekucją lub ściganiem albo rozpatrywaniem odwołań w zakresie podatków lub sprawowaniem nad nimi nadzoru. Takie osoby lub organy będą wykorzystywać informacje wyłącznie w takich celach. Mogą one ujawniać te informacje w jawnym postępowaniu sądowym lub w postanowieniach sądowych.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu nie mogą być w żadnym przypadku interpretowane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do:

- (a) stosowania środków administracyjnych, które są sprzeczne z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
- (b) udzielania informacji, których uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa; lub
- (c) udzielania informacji, które ujawniłyby tajemnicę handlową, gospodarczą, przemysłową, kupiecką lub zawodową albo działalność handlową lub

informacji, których udzielanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym (ordre public).

4. Jeżeli Umawiające się Państwo występuje o informację zgodnie z niniejszym artykułem, drugie Umawiające się Państwo użyje środków służących zbieraniu informacji, aby ją uzyskać, nawet jeżeli to drugie Państwo nie potrzebuje tej informacji dla własnych celów podatkowych. Wymóg, o którym mowa w zdaniu poprzednim podlega ograniczeniom, o których mowa w ustępie 3, lecz w żadnym przypadku takie ograniczenia nie mogą być rozumiane jako zezwalające Umawiającemu się Państwu na odmowę dostarczenia informacji jedynie dlatego, że nie ma ono wewnętrznego interesu w odniesieniu do takiej informacji.

5. Postanowienia ustępu 3 w żadnym przypadku nie będą interpretowane jako zezwalające Umawiającemu się Państwu na odmowę dostarczenia informacji wyłącznie z takiego powodu, że informacje są w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, przedstawiciela, agenta lub powiernika albo informacje dotyczą relacji właścicielskich w danym podmiocie.

ARTYKUŁ 25

Członkowie i pracownicy misji dyplomatycznych oraz stałych przedstawicielstw konsularnych

1. Żadne postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają przywilejów podatkowych przysługujących członkom misji dyplomatycznych lub stałych przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.

2. Bez względu na postanowienia artykułu 4, osoba fizyczna będąca członkiem misji dyplomatycznej, urzędu konsularnego lub stałego przedstawicielstwa Umawiającego się Państwa, które są położone w drugim Umawiającym się Państwie lub w trzecim państwie, będzie uważana – dla celów stosowania niniejszej Konwencji – za osobę mającą miejsce zamieszkania w państwie wysyłającym, jeżeli podlega ona w państwie wysyłającym tym samym obowiązkowi podatkowemu w stosunku do jej ogólnych dochodów, jakim podlegają osoby mające miejsce zamieszkania w tym państwie wysyłającym.

3. Konwencja nie dotyczy organizacji międzynarodowych, ich organów lub przedstawicieli oraz osób będących członkami misji dyplomatycznych, urzędów konsularnych lub stałych przedstawicielstw dyplomatycznych państw trzecich lub grup państw, obecnych w Umawiającym się Państwie oraz nie podlegających w żadnym z Umawiających się Państw takim samym obowiązkowi w odniesieniu do podatków od całego dochodu, jak osoby mające w nich miejsce zamieszkania lub siedzibę.

ARTYKUŁ 26

Postanowienia różne

1. Postanowienia niniejszej Konwencji w żadnym przypadku nie będą interpretowane jako ograniczające w jakikolwiek sposób jakiekolwiek zwolnienia, ulgi, zaliczenia lub inne odliczenia przyznane przez przepisy prawa Umawiającego się Państwa podczas obliczania wysokości podatku nakładanego przez to Państwo.

2. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie będzie interpretowane jako uniemożliwiające Umawiającemu się Państwu nakładanie podatków na kwoty wchodzące w skład dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie, odnoszącego się do spółki osobowej, funduszu powierniczego (trust), spółki lub innego podmiotu, w którym ta osoba posiada udziały.

3. Konwencja nie ma zastosowania do jakiejkolwiek spółki, funduszu powierniczego (trust) lub innego podmiotu mającego siedzibę w Umawiającym się Państwie, którego rzeczywistym właścicielem lub sprawującym nad nim bezpośrednią lub pośrednią kontrolę jest jedna lub więcej osób nie mających miejsca zamieszkania lub siedziby w tym Państwie, jeżeli kwota podatku nałożonego przez to Państwo na dochód lub majątek spółki, funduszu powierniczego (trust) lub innego podmiotu, jest znacznie niższa niż kwota, która byłaby nałożona przez to Państwo (po uwzględnieniu wszelkich obniżek lub pomniejszeń kwot podatku dokonanych w jakikolwiek sposób, włącznie ze zwrotem, refundacją, składką, odliczeniem lub ulgą przyznanych spółce, funduszowi powierniczemu (trust) lub jakimkolwiek innemu podmiotowi), gdyby rzeczywistym właścicielem wszystkich akcji w spółce lub całego kapitału udziałowego w funduszu powiernicznym (trust) lub w innym podmiocie, w zależności od konkretnej sytuacji, była jedna lub więcej osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie.

4. W rozumieniu artykułu XXII ustęp 3 (Konsultacje) Układu Ogólnego w sprawie Handlu Usługami (GATS), Umawiające się Państwa uzgodniły, iż bez względu na postanowienia tego ustępu, każdy spór między Stronami, czy dany środek mieści się w zakresie przedmiotowym Konwencji, może zostać przedłożony Radzie Handlu Usługami (Council for Trade in Services), na zasadach określonych w tym ustępie,

wyłącznie za zgodą obu Umawiających się Państw. Wszelkie wątpliwości dotyczące interpretacji niniejszego ustępu zostaną rozstrzygnięte zgodnie z artykułem 23 ustęp 4, lub w przypadku braku porozumienia zgodnie z tą procedurą, na zasadach określonych w jakiegokolwiek innej procedurze uzgodnionej przez oba Umawiające się Państwa.

5. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie będzie interpretowane jako uniemożliwiająca Umawiającemu się Państwu nałożenie podatku na dochody spółki przypisane do zakładu posiadane w tym Państwie, lub dochody przypisane do przeniesienia własności majątku nieruchomego położonego w tym Państwie przez spółkę prowadzącą działalność w handlu nieruchomościami, obok podatku, który byłby nałożony na dochody spółki posiadającej siedzibę w tym Państwie, z zastrzeżeniem, iż jakiegokolwiek dodatkowy podatek w ten sposób nałożony nie może przekroczyć 5 procent kwoty takich dochodów, które nie zostały poddane takiemu dodatkowemu opodatkowaniu w poprzednich latach podatkowych. Dla celów niniejszego przepisu, określenie „dochody” oznacza dochody przypisane do przeniesienia własności takiego majątku położonego w Umawiającym się Państwie, które mogą być opodatkowane przez to Państwo zgodnie z postanowieniami artykułu 6 lub artykułu 13 ustęp 1, oraz jakiegokolwiek zyski przypisane do zakładu położonego w Umawiającym się Państwie, osiągnięte w danym roku i latach poprzednich, po odliczeniu od nich wszelkich podatków, innych niż dodatkowe podatki, o których mowa w niniejszym przepisie, nałożonych na takie zyski w tym Państwie.

ARTYKUL 27

Wejście w życie

1. Umawiające się Państwa wymieniają drogą dyplomatyczną noty, informując się wzajemnie, iż zostały spełnione wszystkie procedury wymagane w ich wewnętrznym prawie dla wejścia w życie niniejszej Konwencji.

2. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie w dniu późniejszej notyfikacji, przy czym będzie miała zastosowanie:

(a) w Polsce:

(i) w odniesieniu do podatków potrącanych u źródła, do dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie; oraz

(ii) w odniesieniu do pozostałych podatków, do dochodu osiągniętego w jakimkolwiek roku podatkowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie;

(b) w Kanadzie:

(i) w odniesieniu do podatków potrącanych u źródła, do kwot zapłaconych lub odliczonych przez osoby nie mające miejsca zamieszkania lub siedziby w Kanadzie, w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie; oraz

(ii) w odniesieniu do pozostałych podatków kanadyjskich, do lat podatkowych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie.

3. Postanowienia Umowy między Rządem Kanady a Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku, podpisanej w Warszawie dnia 4 maja 1987 r. (zwana dalej „Umową z 1987 r.”) przestaną mieć zastosowanie od dnia, w którym niniejsza Konwencja zacznie mieć zastosowanie zgodnie z postanowieniami ustępu 2 niniejszego artykułu.

4. Postanowienia Umowy z 1987 r. przestaną obowiązywać z ostatnim dniem, w którym ma ona zastosowanie zgodnie z postanowieniami ustępu 3.

5. Bez względu na postanowienia niniejszego artykułu, postanowienia artykułu 9 ustęp 3 oraz artykułów 23 i 24 niniejszej Konwencji mają zastosowanie od dnia wejścia w życie niniejszej Konwencji, niezależnie od okresu podatkowego, którego sprawa dotyczy.

ARTYKUŁ 28

Wypowiedzenie

Niniejsza Konwencja pozostaje w mocy przez okres nieokreślony, jednakże każde Umawiające się Państwo może w dniu 30 czerwca lub przed tym dniem jakiegokolwiek roku kalendarzowego następującego po dniu jej wejścia w życie przekazać drugiemu Umawiającemu się Państwu w drodze dyplomatycznej noty wypowiadającą jej obowiązywanie. W takim przypadku, niniejsza Konwencja przestanie mieć zastosowanie:

(a) w Polsce:

- (i) w odniesieniu do podatków potrącanych u źródła, do dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym nota została przekazana; oraz
- (ii) w odniesieniu do pozostałych podatków, do dochodu osiągniętego w jakimkolwiek roku podatkowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym nota została przekazana.

(b) w Kanadzie:

- (i) w odniesieniu do podatków potrącanych u źródła, do kwot zapłaconych lub odliczonych przez osoby nie mające miejsca zamieszkania lub siedziby w Kanadzie, po zakończeniu tego roku podatkowego; oraz
- (ii) w odniesieniu do pozostałych podatków kanadyjskich, do lat podatkowych rozpoczynających się po zakończeniu tego roku podatkowego.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie upoważnieni przez swoje Rządy, podpisali niniejszą Konwencję.

SPORZĄDZONO w *Ottawie* dnia *14 maja* 2012 roku,
w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, angielskim i francuskim, przy
czym wszystkie trzy teksty są jednakowo autentyczne.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ

W IMIENIU KANADY

Janusz Kurtyka

PROTOKÓŁ

W momencie podpisywania Konwencji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu między Kanadą a Rzeczpospolitą Polską, sygnatariusze uzgodnili, iż następujące postanowienia stanowią integralną część niniejszej Konwencji:

1. Dla celów postanowień artykułu 3 ustęp (1 h) oraz artykułu 8 ustęp 2 Konwencji, rozumie się, iż żegluga lub incydentalny postój poza terytorium drugiego Umawiającego się Państwa, nie stanowi tylko z tego powodu przypadku wykonywania transportu nie „wyłącznie” między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie.
2. W odniesieniu do artykułu 6 ustęp 4 Konwencji, niniejszy ustęp został zamieszczony zważywszy, że w przypadku Kanady określone przeniesienia własności majątku nieruchomego, w szczególności związane z działalnością handlową, powodują raczej powstanie „dochodu” aniżeli „zysków z przeniesienia własności majątku” dla celów podatkowych.
3. W odniesieniu do artykułu 9 ustęp 4 oraz artykułu 23 ustęp 3 Konwencji, w przypadku Polski, określenie „w przypadku przestępstwa skarbowego lub umyślnego zaniechania” obejmuje również wszelkie sprawy, gdy osoba została powiadomiona o wszczęciu przeciwko niej postępowania dotyczącego przestępstwa skarbowego lub umyślnego zaniechania.
4. W odniesieniu do artykułu 17 Konwencji, w przypadku Polski, określenie „emerytury” zawiera również świadczenia związane z niezdolnością do pracy (renty) oraz inne podobne płatności dokonywane zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych w Polsce.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie upoważnieni przez swoje Rządy, podpisali niniejszy Protokół.

SPORZĄDZONO w *Ottawie* dnia *14 maja* 2012 roku,
w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, angielskim i francuskim, przy
czym wszystkie trzy teksty są jednakowo autentyczne.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ W IMIENIU KANADY
POLSKIEJ

Zenon Kosiniak-Kawysz

